

Arrest

nr. 217 304 van 22 februari 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: Ten kantore bij
advocaat Z. CHIHAOUI
Landsroemlaan 40
1083 GANSHOREN**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 20 februari 2019 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van het besluit tot overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat met beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat van 15 februari 2019.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 februari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 februari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. ACHAOU, die loco advocaat Z. CHIHAOUI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 18 oktober 2018 kreeg verzoeker, van Iraakse nationaliteit, een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 20 oktober 2018 gaf de gemachtigde de opdracht aan het gesloten centrum van Steenokkerzeel verzoeker vrij te laten op 22 oktober 2018, waarbij verzoeker werd verwacht onmiddellijk het grondgebied te verlaten.

Op 23 oktober 2018 werd voor verzoeker evenwel een Eurodac-hit vastgesteld met het Verenigd Koninkrijk (UK 1IFB15/076121/V) en met Bulgarije (BG 1BR106C1807270006), waaruit blijkt dat verzoeker in beide landen een internationaal beschermingsverzoek heeft ingediend, respectievelijk op 4 november 2015 en op 27 juli 2018.

Op 25 oktober 2018 richtte de gemachtigde een terugnameverzoek op grond van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna: de Dublin III - verordening) aan de Bulgaarse instanties en dit met spoed, omdat verzoeker is vastgehouden.

Op 31 oktober 2018 stemden de Bulgaarse instanties in met de terugname van betrokkene op grond van artikel 18.1 (b) van de Dublin III-verordening.

Op 7 november 2018 heeft de gemachtigde aan de Dublin-unit van Bulgarije gecommuniceerd dat de termijn werd verlengd omwille van het onderduiken van verzoeker.

Op 30 januari 2019 kreeg verzoeker ondanks de voormelde positieve Eurodac-hits "1", waardoor de gemachtigde weet dat verzoeker een verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend in een andere lidstaat, toch een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies – L).

Op 30 januari 2019 werd verzoeker eveneens gehoord en hij verklaarde aan een medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken in het gesloten centrum 127bis dat hij niet terug wil naar zijn land van herkomst omwille van problemen met zijn familie.

Op 14 februari 2019 werd verzoeker wederom gehoord en verklaarde hij dat hij niet terug wil naar Bulgarije omdat hij er geweld heeft ondergaan van de politie.

Op 15 februari 2019 nam de gemachtigde het besluit tot overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat met beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat, in casu Bulgarije (bijlage X).

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 26, lid 1: Wanneer de aangezochte lidstaat instemt met de overname of de terugname van een verzoeker of een andere persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder c) of d), stelt de verzoekende lidstaat de betrokkene in kennis van het besluit om hem over te dragen aan de verantwoordelijke lidstaat en, indien van toepassing, van het besluit om zijn verzoek om internationale bescherming niet te behandelen. Indien een juridisch adviseur of andere raadsman de betrokkene vertegenwoordigt, kunnen de lidstaten besluiten deze juridisch adviseur of raadsman in plaats van de betrokkene van het besluit in kennis te stellen en, indien van toepassing, het besluit aan de betrokkene mee te delen.

van Verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend,

wordt besloten dat

de heer/mevrouw, die verklaart te heten,

naam : M.

voornaam : R.

geortdatum : [...]1996

geboorteplaats : <AANVULLEN - LIEUNAISSANCE>
nationaliteit : Irak

in voorkomend geval, ALIAS:

vastgehouden wordt te CSI met het oog op overdracht aan Bulgarije in toepassing van artikel 18.1 (b) van Verordening 604/2013.

REDEN VAN DE BESLISSING Betrokkene werd vastgehouden in 127bis naar aanleiding van een positieve eurodac hit van Bulgarije op 23/10/2018. Op 25/10/2018 werd er voor betrokkene een terugnameverzoek gericht aan de Bulgaarse instanties die op 31/10/2018 instemden met de terugname van betrokkene op grond van artikel 18.1 (b) van Verordening 604/2013. Dit akkoord werd verlengd op 29/11/2018.

We benadrukken dat de Bulgaarse autoriteiten met toepassing van artikel 18.1(b) van Verordening 604/2013 instemden met de terugname van betrokkene. Dit artikel stelt: "de verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". Hieromtrent verwijzen we ook artikel 18(2), §1 van Verordening 604/2013 : "In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af". Dit impliceert daarbij ook dat het door betrokkene in Bulgarije ingediende verzoek om internationale bescherming nog niet onderwerp was van een definitieve beslissing. Daarnaast impliceert bovenstaande ook dat betrokkene toegang zal verkrijgen tot de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming in Bulgarije en dat de Bulgaarse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn verzoek zullen kunnen verder zetten of aanvatten indien de betrokkene dat wenst. De Bulgaarse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek. Daarnaast zal de betrokkene gemachtigd zijn te verblijven in Bulgarije in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Bulgarije voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene dient te worden benadrukt dat Bulgarije een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming minder waarborgen in Bulgarije dan in België zou genieten. Bulgarije heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een verzoek om internationale bescherming op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een verzoek om internationale bescherming. Het verzoek om internationale bescherming van betrokkene zal door de Bulgaarse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Bulgaarse autoriteiten de minimumnormen inzake de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt evenmin concrete elementen aan dat een terugkeer naar Bulgarije een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene slaagt er evenmin in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Bulgarije hem zonder meer zal repatriëren naar het land waarvan hij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft na zijn aankomst in Bulgarije en vooraleer in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM.

Betrokkene verklaarde in het hoorrechtverslag dd. 14/02/2019 aan een medewerker van DVZ dat hij niet terugwil naar Bulgarije omdat ze hem daar hard pijn doen, vooral de politie. Hij verklaart daar 18 dagen in de gevangenis gezeten te hebben en vooral de eerste dag hebben zij hem er veel pijn gedaan. We merken op dat dit hoofdzakelijk een persoonlijke beoordeling van de betrokkene betreft en geen aanleiding biedt af te zien van een overdracht. De betrokkene levert tijdens het verhoor geen begin van bewijs van deze verklaarde concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in

Bulgarije die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die volgens hem wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Betrokkene verklaarde in het hoorrechtverslag dd. 30/01/2109 aan een medewerker van DVZ in 127bis dat hij niet terug wil naar zijn land van herkomst omwille van problemen met zijn familie. Met betrekking tot de verklaring die betrokkene geeft waarom hij niet terug kan naar Irak, dient te worden opgemerkt dat deze informatie slaat op de redenen waarom betrokkene het land waarvan hij het staatsburgerschap verklaarde te bezitten of waar hij zijn gewoonlijk verblijf zou hebben gehad, zou zijn ontvlucht. Deze inhoudelijke verklaringen worden niet in overweging genomen in het kader van de Dublinprocedure waarbij op basis van de Dublin-III-Verordening de verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van verzoek om internationale bescherming wordt vastgesteld.

Wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Bulgarije dient te worden opgemerkt dat er op basis van een grondige analyse van toonaangevende rapporten van gezaghebbende organisaties (Asylum Information Database – “Country Report – Bulgaria”, last updated 11.06.2018) met betrekking tot de situatie in Bulgarije wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Bulgarije blijkt, dat men omdat men verzoeker om internationale bescherming is of zou zijn in Bulgarije of tot deze kwetsbare groep zou behoren, niet zonder meer en automatisch kan stellen dat men als verzoeker om internationale bescherming in Bulgarije automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen zoals bepaald in art.3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men een verzoeker om internationale bescherming is of zou zijn. In de aangehaalde rapporten van deze bovenstaande toonaangevende en gezaghebbende organisaties zijn er geen dergelijke meldingen terug te vinden. In deze verschillende rapporten wordt bovendien ook nergens melding gemaakt dat het systeem van de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Bulgarije dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin-Verordening aan Bulgarije worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Daarnaast heeft het UNHCR geen rapporten gepubliceerd waarin het UNHCR stelt dat het systeem van de van de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Bulgarije dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin-Verordening aan Bulgarije worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Er zijn evenmin publicaties van het UNHCR beschikbaar waarin het UNHCR oproept om in het kader van de Dublin-Verordening geen personen te transfereren naar Bulgarije omwille van structurele tekortkomingen in het Bulgaarse systeem van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin-Verordening aan Bulgarije worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Wat betreft de actuele situatie waarbij er in Bulgarije momenteel een hoge instroom is van kandidaatvluchtelingen en economische migranten ten gevolge de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen en plaatsgripen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten dient echter te worden opgemerkt dat dit niet automatisch betekent dat betrokkene na zijn overdracht aan de Bulgaarse autoriteiten blootgesteld zal worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. Er zijn evenmin recente objectieve publicaties van toonaangevende en gezaghebbende organisaties voorhanden waaruit blijkt dat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming, opvang, gezondheidszorg en juridische bijstand in de Bulgaarse procedure tot het bekomen van internationale bescherming en opvangmodaliteiten door de verhoogde instroom van verzoekers om internationale bescherming in zijn geheel niet meer beschikbaar zijn noch dat eventuele tekortkomingen stelselmatig zijn.

Wat betreft eventuele elementen van racisme, dient bovendien te worden opgemerkt dat geen enkele lidstaat volledig vrij is van discriminatie, xenofobie en onverdraagzaamheid. Dit impliceert echter niet automatisch dat wat betreft de behandeling van verzoeker om internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers om internationale bescherming dat personen, die aan Bulgarije worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen.

Wat betreft de publicaties in analoge en digitale media met betrekking tot de verhoogde instroom van kandidaatvluchtelingen en economische migranten in Bulgarije en de organisatorische problemen die daar mee gepaard zouden gaan, dient echter te worden opgemerkt dat deze publicaties niet zonder meer als objectief en accuraat kunnen worden beschouwd. Het gegeven dat eender welk analoog of digitaal medium een artikel publiceert, bewijst immers niet de correctheid en objectiviteit van de erin vermeldde feiten. De in analoge en digitale media gepubliceerde berichten en (politieke) meningen, zijn dan ook wat ze zijn: publicaties waar geen objectieve bewijswaarde aan kan worden toegekend en dit in tegenstelling tot de rapporten van bovenstaande toonaangevende, gezaghebbende nationale en internationale organisaties.

Verder dient te worden opgemerkt dat het Hof van Justitie van de Europese Unie op 21 december 2011 in de gevoegde zaken C-411/10, N.S. versus Secretary of State for the Home Department en C-493/10, M.E. en andere versus Refugee Applications Commissioner Minister for Justice, Equality and Law Reform onder meer stelde dat het niet in overeenstemming zou zijn met de doelstellingen en het systeem van de Dublin-Verordening indien de geringste schending van de richtlijnen 2013/33/EU, 2011/95/EU en 2013/32/EU zou volstaan om de overdracht van een verzoeker om internationale bescherming aan de normaal gesproken bevoegde lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de verzoeker om internationale bescherming er zullen worden geëerbiedigd in de Lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn verzoek om internationale bescherming te behandelen beoogt de Dublin-Verordening namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming zoals met name in de punten 124 en 125 van de conclusie van Advocaat-Generaal V. Trstenjak van 22.09.2011 in de zaak in de zaak C-411/10 van N.S. versus Secretary of State for the Home Department blijkt. Daartoe voorziet de Dublin-Verordening in een regeling die inhoudt dat slechts één Lidstaat, die op basis van de objectieve criteria wordt aangewezen bevoegd is om een in een Unieland ingediend verzoek om internationale bescherming te behandelen. Indien iedere niet-naleving van een afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2013/33/EU, 2011/95/EU of 2013/32/EU door de bevoegde Lidstaat in casu tot gevolg zou hebben dat de Lidstaat waarin een verzoek om internationale bescherming wordt ingediend, de verzoeker om internationale bescherming niet aan die eerste Lidstaat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van de Dublin-II-Verordening vervatte criteria om de bevoegde Lidstaat te bepalen een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd volgens hetwelk onbeduidende schendingen van de eerder vermeldde richtlijnen, in casu 2013/33/EU, 2011/95/EU of 2013/32/EU, in een bepaalde Lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat ontslagen wordt van de in deze Verordening bepaalde verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, met name snel te bepalen welke Lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielverzoek te behandelen, in gevaar brengen.

Niet tegenstaande dat een overdracht dus een schending kan uitmaken in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie indien er ernstig gevreesd moet worden dat het systeem van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen in de verantwoordelijke Lidstaat te kort schieten waardoor verzoekers om internationale bescherming die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dient te worden vastgesteld dat er op basis van een analyse van verschillende rapporten echter niet gesteld kan worden dat men als verzoeker om internationale bescherming of louter en alleen omdat men deel zou uitmaken van de kwetsbare groep van verzoekers om internationale bescherming, in Bulgarije zonder meer en automatisch zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie of dat het systeem van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen in Bulgarije te kort schieten of structurele tekortkoming vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Op basis van een analyse van deze rapporten, waarvan een kopie in bijlage aan het administratief dossier van betrokkene

wordt toegevoegd en de door betrokkene aangehaalde verklaringen, kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Bulgaarse autoriteiten, op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de verzoeker om internationale bescherming aannemelijk maakt dat in de procedure tot het bekomen van internationale bescherming van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de verzoeker om internationale bescherming niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Een loutere vrees voor een schending van art. 3 van het EVRM volstaat trouwens geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Bulgarije een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Bulgarije er toe zal leiden dat hij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Bulgaarse autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft.

Betrokkene verklaarde in het hoorrechtverslag dd. 30/01/2019 en in dat van 14/02/2019, telkens aan een medewerker van DVZ, medisch in orde te zijn. Er zijn in het administratief dossier van betrokkene geen elementen of gegronde redenen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Er zijn verder in het administratief dossier van betrokkene geen elementen of gegronde redenen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van terugname, in casu Bulgarije. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van terugname, in casu Bulgarije een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Op basis van de verklaringen van betrokkene en de elementen aanwezig in het administratieve dossier van betrokkene kan er dan ook niet besloten worden dat er in het geval van betrokkene sprake is van specifieke noden of extreme kwetsbaarheid. Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Bulgarije een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Betrokkene verklaarde in het hoorrechtverslag dd. 30/01/2019 en in dat van 14/02/2019, telkens aan een medewerker van DVZ, geen familie, relatie noch kinderen in België te hebben. Een schending van art. 8 EVRM kan niet aannemelijk worden gemaakt. De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

VASTHOUDING

In uitvoering van artikel 28, lid 2: Wanneer er een significant risico op onderduiken van een persoon bestaat, mogen de lidstaten de betrokken persoon in bewaring houden om overdrachtsprocedures overeenkomstig deze verordening veilig te stellen, op basis van een individuele beoordeling en, enkel voor zover bewaring evenredig is, en wanneer andere, minder dwingende alternatieve maatregelen niet effectief kunnen worden toegepast. van Verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend,

REDEN VAN DE BESLISSING

Gelet op Art 1, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, bestaat er een significant risico op onderduiken van betrokkene.

3° de betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

7° terwijl hij in verband met dat punt ondervraagd werd, heeft de betrokkene verborgen dat hij zijn vingerafdrukken reeds heeft gegeven in een andere Staat die gebonden is door de Europese reglementering met betrekking tot de bepaling van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, na een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend; Betrokkene verklaarde in het hoorrechtverslag van 30/01/2019 aan een medewerker van DVZ dat hij nog nergens in Europa zijn vingerafdrukken had laten nemen, terwijl uit een analyse van de Eurodac-databank blijkt dat dit reeds gebeurde in Bulgarije.

9° terwijl hij in verband met dat punt ondervraagd werd, heeft de betrokkene verborgen dat hij vroeger reeds een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in een andere staat die gebonden is door de Europese reglementering met betrekking tot de bepaling van de staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming; Betrokkene verklaarde in het hoorrechtverslag van 30/01/2019 aan een medewerker van DVZ dat hij nog nergens in Europa om internationale bescherming had gevraagd, terwijl uit een analyse van de Eurodacdatabank blijkt dat hij dit reeds deed in Bulgarije.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De bestreden beslissing houdt een maatregel in van vrijheidsberoving in zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Dit wetsartikel luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 51/5, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

2.2. In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot de vasthouding artikel 28.2 van de Dublin III-verordening als juridische grondslag vermeld. Dit artikel uit de Dublin III-verordening stemt overeen met artikel 51/5, §§ 1 en 4 van de Vreemdelingenwet (MvT bij het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, *Parl. St.*, Kamer, zittingsperiode 2016-2017, nr. 2548/001, p. 74), waardoor enkel de Raadkamer bevoegd is om uitspraak te doen over de beslissing tot vasthouding.

2.3. Voor zover de verzoeker zich met zijn vordering richt tegen de beslissing tot vasthouding, staat op grond van voormeld artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet enkel een beroep open bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats.

In casu ontwikkelt verzoeker inderdaad een middel op grond van artikel 28 van de Dublin III-verordening. Daargelaten de ernst van het middel gestoeld op deze bepaling, die moet gelezen worden in het licht van het arrest Khir Amayry van het Hof van Justitie, van 13 september 2017, heeft deze bepaling evenwel betrekking op de bewaring, terwijl de Raad hierover geen rechtsmacht heeft. Ter zitting doet de raadvrouw van verzoeker afstand van dit middel.

De vordering is, voor zover gericht tegen de vasthouding, onontvankelijk.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoeker van zijn vrijheid werd beroofd en werd vastgehouden in het Repatriëringscentrum 127bis te Steenokkerzeel. Omwille van de vasthouding met het oog op zijn overdracht op 28 februari 2019 aan de verantwoordelijke lidstaat is het aannemelijk dat een gewone schorsingsprocedure niet zou kunnen worden afgerond alvorens de gedwongen tenuitvoerlegging van het overdrachtsbesluit heeft plaatsgevonden.

Verweerder betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid niet.

Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het hierboven reeds vermelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op

grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in een van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie-karakter ervan. Dit prima facie-onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt.

Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

In een eerste en enig middel voert verzoeker onder meer de schending aan van het artikel 3 van het EVRM. Na een zeer uitgebreide theoretische toelichting bij het procedurele en materiële luik van artikel 3 van het EVRM, wijst verzoeker op het feit dat de gemachtigde zich voor zijn onderzoek slechts op een rapport heeft gesteund, zijnde het AIDA-rapport over Bulgarije van 11 juni 2018. Verzoeker meent dat indien de gemachtigde een deugdelijk en rigoureuus onderzoek had gevoerd van de elementen die hij kende of redelijkerwijs had moeten kennen, hij tot een ander besluit zou zijn gekomen. Verzoeker meent dat hij wel degelijk een reëel risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM, gelet op onder meer de afwezigheid van voldoende opvangmogelijkheden, de arbitraire detentie en het heersende racisme en de discriminatie ten aanzien van vluchtelingen in Bulgarije. Hij meent verder dat er geen waarborgen gegeven kunnen worden voor een menswaardig bestaan als verzoeker van internationale bescherming omdat er obstakels zijn tot het verkrijgen van onder meer voedsel en opvang. Verder wijst verzoeker er ook concreet op dat hij reeds het slachtoffer werd van slagen en verwondingen in Bulgarije door de politie.

Verzoeker steunt zich voor zijn standpunt op het AIDA-rapport over Bulgarije, waaruit hij citeert en meent te kunnen afleiden dat de situatie bijzonder schrijnend is. Hij wijst daarbij onder meer op de problematiek van de toegang tot juridische bijstand en van de tolken. Hij citeert eveneens uit een rapport van Amnesty International 2017/2018 – The State of the World's Human Rights – Bulgaria van 22 februari 2018 en uit een bijdrage van Freedom House over Bulgarije van 1 augustus 2018.

Verder vervolgt verzoeker met het citaat uit de bestreden beslissing waarin de gemachtigde stelt dat een loutere vrees voor een schending van artikel 3 van het EVRM geenszins volstaat omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Hij stelt dat zijn vrees voor een schending van artikel 3 van het EVRM wel degelijk gestoeld is op zijn eigen persoonlijke ervaring. Met verwijzing naar een arrest van de Raad stelt verzoeker dat de persoonlijke ervaring relevant is en invloed heeft op de bestreden beslissing. Verzoeker blijft erbij dat hij eens toegekomen in Bulgarije geen gepaste

opvangmogelijkheden zal vinden, terwijl met een kwetsbaar profiel als verzoeker van internationale bescherming de nodige opvang vereist is. Verzoeker vervolgt dat de gemachtigde de meest recente rapporten onvoldoende heeft onderzocht. Om zijn onderzoeksverplichting te respecteren, had de gemachtigde volgens verzoeker kunnen nagaan wat er procedureel gebeurt met een teruggekeerde verzoeker van internationale bescherming onder de Dublin III-verordening in Bulgarije. De gemachtigde heeft volgens verzoeker geen deugdelijk en diepgaand onderzoek gevoerd teneinde elke gereede twijfel weg te nemen omtrent een risico op schending van artikel 3 in geval van zijn uitwijzing naar Bulgarije. Hij acht daardoor het procedurele luik van artikel 3 van het EVRM geschonden en herhaalt dat hij een begin van bewijs heeft aangevoerd door de verklaringen te staven met algemene rapporten.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.” Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Artikel 4 van het Handvest heeft dezelfde inhoud en moet dan ook conform artikel 52, 3 van het Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte als artikel 3 van het EVRM worden toegekend.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna verkort het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 96).

Hierbij moet benadrukt worden dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden niet onweerlegbaar is waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen. Dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 104). Ook het Hof van Justitie onderschrijft het belang van het wederzijds vertrouwensbeginsel maar heeft ook benadrukt dat de overdracht van verzoekers van internationale bescherming in het kader van het Dublinsysteem in bepaalde omstandigheden onverenigbaar kan zijn met het verbod van artikel 4 van het Handvest.

Zo is het niet uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat een verzoeker van internationale bescherming een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van dat artikel zou lopen in het geval van overdracht aan een lidstaat waarvan ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers van internationale bescherming er tekortschieten. Op grond van het in dat artikel neergelegde verbod mogen de lidstaten dus geen overdracht aan een lidstaat verrichten in het kader van het Dublinsysteem wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het bestaan van dergelijke tekortkomingen in die lidstaat (HvJ 21 december 2014, gevoegde zaken C411/10 en 493/10).

Wanneer lidstaten de Dublin III -verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure of procedure voor internationale bescherming hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een verzoeker van internationale bescherming, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 342).

Om te beoordelen of verzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van verzoeker naar de verantwoordelijke lidstaat te worden onderzocht, rekening houdend met de

algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan zijn geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111. Het komt verzoeker toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming rechtstreeks of onrechtstreeks zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Wat het onderzoek naar de persoonlijke situatie betreft, oordeelde het Hof van Justitie in een arrest van 16 februari 2017 dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, een verzoeker van internationale bescherming slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III -verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist volgens het Hof een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan (HvJ 16 februari 2017, C.K. e.a. t. Slovenië, C-578/16 PPU).

Wat betreft de algemene situatie in Bulgarije stelt de Raad vast dat zowel verweerder als verzoeker zich steunen op het AIDA-rapport over Bulgarije. Verzoeker zal daarnaast ook nog bijkomende publieke rapporten aanhalen in het verzoekschrift. Verweerder verwijst in de bestreden beslissing naar een update van het AIDA-rapport van 11 juni 2018, doch uit het gevoegde rapport in het administratief dossier blijkt dat hij zich heeft gesteund op het AIDA-rapport dat was geüpdatet tot december 2017 en is uitgekomen in februari 2018 (hierna: het AIDA-rapport).

Wat betreft de opvang voor Dublinterugkeerders, stelt de gemachtigde dat verzoeker in de hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming de door de wet voorziene bijstand en opvang zal krijgen. De gemachtigde stelt een grondige analyse te maken van toonaangevende rapporten van gezaghebbende organisaties, maar verwijst in se enkel naar het voormelde AIDA-rapport, zoals verzoeker terecht opmerkt. De Raad erkent evenwel dat dit een gezaghebbende en actuele bron is.

Meer specifiek leest de Raad de volgende motieven aangaande de opvang in de bestreden beslissing:

“In deze verschillende rapporten wordt bovendien ook nergens melding gemaakt dat het systeem van de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Bulgarije dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin-Verordening aan Bulgarije worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Daarnaast heeft het UNHCR geen rapporten gepubliceerd waarin het UNHCR stelt dat het systeem van de van de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Bulgarije dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin-Verordening aan Bulgarije worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Er zijn evenmin publicaties van het UNHCR beschikbaar waarin het UNHCR oproept om in het kader van de Dublin-

Verordening geen personen te transfereren naar Bulgarije omwille van structurele tekortkomingen in het Bulgaarse systeem van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin-Verordening aan Bulgarije worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.”

En verder:

“Wat betreft de actuele situatie waarbij er in Bulgarije momenteel een hoge instroom is van kandidaatvluchtelingen en economische migranten ten gevolge de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen en plaatsgripen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten dient echter te worden opgemerkt dat dit niet automatisch betekent dat betrokkene na zijn overdracht aan de Bulgaarse autoriteiten blootgesteld zal worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. Er zijn evenmin recente objectieve publicaties van toonaangevende en gezaghebbende organisaties voorhanden waaruit blijkt dat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming, opvang, gezondheidszorg en juridische bijstand in de Bulgaarse procedure tot het bekomen van internationale bescherming en opvangmodaliteiten door de verhoogde instroom van verzoekers om internationale bescherming in zijn geheel niet meer beschikbaar zijn noch dat eventuele tekortkomingen stelselmatig zijn.”

En tot slot:

“Niet tegenstaande dat een overdracht dus een schending kan uitmaken in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie indien er ernstig gevreesd moet worden dat het systeem van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen in de verantwoordelijke Lidstaat te kort schieten waardoor verzoekers om internationale bescherming die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dient te worden vastgesteld dat er op basis van een analyse van verschillende rapporten echter niet gesteld kan worden dat men als verzoeker om internationale bescherming of louter en alleen omdat men deel zou uitmaken van de kwetsbare groep van verzoekers om internationale bescherming, in Bulgarije zonder meer en automatisch zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie of dat het systeem van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen in Bulgarije te kort schieten of structurele tekortkoming vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.”

De Raad stelt evenwel met verzoeker vast dat de gemachtigde telkenmale tot de gelijkaardige conclusie komt over de opvang in Bulgarije, maar prima facie niet in concreto lijkt na te gaan wat er procedureel gebeurt met een teruggekeerde verzoeker van internationale bescherming onder de Dublin III-verordening. Verzoeker zelf meent dat er minstens gereede twijfel bestaat over het feit dat hij ernstige moeilijkheden zal hebben op vlak van gepaste opvang en hij obstakels zal ondervinden voor voeding.

Uit het AIDA-rapport waar beide partijen zich op steunen, blijkt dat intrekking van opvang onder de Bulgaarse wet mogelijk is in geval dat de verzoeker van internationale bescherming is verdwenen en de procedure is geschorst. Er staat (p.46): *“The SAR applies this ground of withdrawal in practice to persons returned under the Dublin Regulation. In their majority they are refused accommodation in the reception centres, although this approach is usually not applied to families with children, unaccompanied children and other vulnerable applicants, who are provided shelter and food.”* Of: *“De SAR past deze intrekkinggrond toe in de praktijk voor personen die terugkeren onder de Dublin III-verordening. In de meerderheid van de gevallen wordt hen opvang in de opvangcentra geweigerd, ook al wordt deze aanpak niet toegepast op families met kinderen, niet-begeleide minderjarigen en andere kwetsbare verzoekers, die wel opvang en voeding krijgen (eigen vertaling).”* In casu kan verzoeker echter niet beschouwd worden als deel uitmakend van een gezin met kinderen, hij is geen niet-begeleide minderjarige en heeft ook geen andere kwetsbaarheid aannemelijk gemaakt dan het feit een verzoeker van internationale bescherming te zijn. Bijgevolg moet prima facie aangenomen worden op grond van dit rapport, dat hem in principe opvang in de opvangcentra zal worden geweigerd. Verder stelt het AIDA-

rapport evenwel dat er ook verzoekers van internationale bescherming zijn die buiten de opvangcentra verblijven in de zogenaamde “external addresses”. Dit is volgens het rapport vooral bedoeld voor degenen die verklaren zelf huur en aanverwante kosten te kunnen dragen. Het rapport vervolgt op pp 48-49: *“Except those few whose financial condition allows residence outside the reception centres, the other group of people who live at external addresses are usually Dublin returnees, to whom the SAR applies the exclusion from social benefits, including accommodation, as a measure of sanction within the jurisdiction for such decisions as provided by the law.”* Hieruit blijkt dat de groep van mensen die wonen op de “externe adressen” vaak Dublinterugkeerders zijn, die de SAR uitsluit van sociale rechten, inclusief accommodatie, als een sanctiemaatregel. Verder blijkt dat wederom volgens dit rapport (p. 45) de wet voorziet in opvangomstandigheden die normaal accommodatie, voeding, sociale bijstand in cash, gezondheidszorg psychologische bijstand inhouden. Er staat evenwel uitdrukkelijk dat deze rechten *“can be enjoyed only by asylum seekers accommodated in the reception centres. Asylum seekers who have either opted on their own will to live outside reception centres (see Criteria and Restrictions to Access Reception Conditions), or whom accomodation is refused (see Reduction or Withdrawal of Reception Conditions) do not have access to food or psychological assistance.”* Hieruit blijkt dus dat het rapport uitdrukkelijk stelt dat verzoekers van internationale bescherming die geen recht hebben op opvang in een opvangcentrum, geen recht hebben op toegang tot voeding. Verder blijkt eveneens dat de maandelijkse financiële steun voor verzoekers van internationale bescherming is afgeschaft en teruggebracht op 0 euro. Op dezelfde pagina staat eveneens dat in 2017 het Antifoltercomité zijn bezorgdheid heeft geuit over onder meer de *“substandard material conditions in reception centres”* en *“the removal of their monthly financial allowance”*. Verzoeker lijkt dan ook prima facie gevolgd te kunnen worden waar hij stelt dat er minstens gerede twijfel bestaat over het feit dat hij ernstige moeilijkheden zal hebben op vlak van gepaste opvang en dat hij obstakels zal ondervinden voor het verkrijgen van voeding. Minstens blijkt prima facie niet uit de motieven van de bestreden beslissing dat de gemachtigde in concreto heeft nagegaan wat er procedureel gebeurt met een teruggekeerde verzoeker van internationale bescherming onder de Dublin III-verordening op vlak van de opvangsituatie, noch blijkt prima facie dat verzoeker zelf financieel ervoor kan instaan.

De Raad volgt verweerder dan ook prima facie niet waar hij poneert in de nota dat *“uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht aan de Bulgaarse instanties uitvoerig werden onderzocht en dat het onderzoek specifiek werd gericht op de situatie van asielzoekers die in het kader van de Dublin III-Verordening naar Bulgarije worden overgedragen.”*

Waar verzoeker eveneens wijst op de problematiek van de tolken en hierover citeert uit het AIDA-rapport, blijkt inderdaad dat dit rapport op p. 11 en 20 stelt dat vertaling in de determinatieprocedures een van de meest ernstige, persisterende en onopgeloste problemen is sedert een aantal jaren. Een afdoende communicatie in de taal zoals verkozen door de verzoeker is niet gegarandeerd tijdens de registratie en toelaatbaarheidsinterviews. Aangaande de verzoekers die talen spreken zonder beschikbare tolken in Bulgarije, vindt de communicatie plaats in een taal gekozen door degene die de beslissing neemt, zonder akkoord van de verzoeker of zonder aanwijzing dat hij of zij in staat is te communiceren in die taal. In casu blijkt uit de gehoorverslagen in België van 15 oktober 2018 en 30 januari 2019 dat verzoeker verklaart Koerdisch te spreken. In het AIDA-rapport staat op p. 20 uitdrukkelijk dat tolken in het Koerdisch niet beschikbaar zijn. Eveneens wat betreft de door verzoeker aangehaalde problematiek van de juridische bijstand, stelt het rapport op p. 23 dat enkel overheidsgefinancierde juridische bijstand mogelijk is *nadat een zaak bij een rechtbank werd ingediend, “after the appeal has been drafted and lodged”*. Er blijkt maar 1 NGO te zijn die toch bijstand biedt bij het opstellen van een beroep. De Dublin III-verordening stelt nochtans expliciet dat de lidstaten ervoor zorgen dat de betrokkene toegang heeft tot rechtsbijstand en tot taalkundige bijstand (art. 27,5 en 27, 6), waarbij de ondergrens van deze rechtsbijstand is het voorbereiden van de vereiste procedurestukken en het vertegenwoordigen voor een rechterlijke instantie. Hetzelfde blijkt uit artikel 12 (bijstand door een tolk) en artikel 20, 1 (ondergrens rechtsbijstand) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking). De gemachtigde lijkt dan ook prima facie aan deze elementen voorbij te zijn gegaan waar hij stelt dat er “geen enkele aanleiding is” om aan te nemen dat de Bulgaarse autoriteiten de minimumnormen inzake de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming, zoals deze zijn vastgesteld in de Europese richtlijn 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

Het feit dat het UNHCR de gemachtigde niet adviseert om af te zien van overdrachten naar Bulgarije, laat op zich niet toe te besluiten dat vaststaat dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel, zonder verder onderzoek, kan worden gehanteerd. De gemachtigde kan zijn verantwoordelijkheid om zorgvuldig te

onderzoeken of de grondrechten van een verzoeker van internationale bescherming al dan niet in het gedrang komen bij een overdracht naar Bulgarije, niet afschuiven op het UNHCR.

Prima facie blijkt dat de gemachtigde niet heeft voldaan aan de vereiste van een zo rigoreus mogelijk onderzoek, die voortvloeit uit artikel 3 van het EVRM.

Wat betreft de individuele situatie van verzoeker, heeft hij inderdaad in zijn individueel gehoor geantwoord op de vraag *“Pourquoi ne pouvez-vous pas retourner vers le pays ou vous avez demandé l’asile?”* *“They hurt me very much, especially POLICE. I have been in jail for 18 day’s, first day, they hurt me much.”*

Aangaande deze individueel aangehaalde feiten, motiveert de gemachtigde als volgt:

“Betrokkene verklaarde in het hoorrechtverslag dd. 14/02/2019 aan een medewerker van DVZ dat hij niet terugwil naar Bulgarije omdat ze hem daar hard pijn doen, vooral de politie. Hij verklaart daar 18 dagen in de gevangenis gezeten te hebben en vooral de eerste dag hebben zij hem er veel pijn gedaan. We merken op dat dit hoofdzakelijk een persoonlijke beoordeling van de betrokkene betreft en geen aanleiding biedt af te zien van een overdracht. De betrokkene levert tijdens het verhoor geen begin van bewijs van deze verklaarde concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Bulgarije die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die volgens hem wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.”

En verder: *“Een loutere vrees voor een schending van art. 3 van het EVRM volstaat trouwens geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene.”*

Verzoeker wijst er prima facie terecht op dat hij in casu wel een eigen persoonlijke ervaring heeft aangehaald. Verzoeker heeft immers duidelijk verklaard niet naar Bulgarije te willen terugkeren omdat hij door de politie hard gepijnigd zou geweest zijn. De Raad begrijpt dan ook met verzoeker niet waarom wordt gesteld dat er geen eigen persoonlijke ervaring van de betrokkene werd aangehaald. Ook al kunnen de gemachtigde in de bestreden beslissing en verweerder in de nota prima facie wel gevolgd worden dat die verklaringen niet door een bepaald stuk werden gestaafd, dan nog kan in bepaalde situaties aangenomen worden dat het niet evident is om van dergelijke feiten een bewijsstuk voor te leggen, zoals prima facie in casu. Daarnaast moet ook vastgesteld worden dat verzoeker prima facie kan gevolgd worden in zijn stelling dat een begin van bewijs kan geleverd worden, indien deze verklaring ondersteund wordt door betrouwbare rapporten. Zoals supra reeds gesteld, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100).

Verzoeker heeft dienaangaande onder meer het volgende geciteerd uit een recent rapport van Amnesty International, *The State of the World’s Human Rights – Bulgaria* van 22 februari 2018:

“Refugees’ and migrants’ rights

The number of refugees and migrants entering Bulgaria declined, but reports of frequent pushbacks, excessive use of force and theft by border police continued. Irregular border crossing remained criminalized resulting in administrative detention of migrants and refugees, including unaccompanied children, who arrived in greater numbers. Human rights organizations documented numerous allegations of ill-treatment of refugees and asylum-seekers and substandard conditions in detention facilities.”

Verzoeker citeert ook uit een bijdrage van Freedom House, *Freedom in the World 2018 – Bulgaria* van 1 augustus 2018 (bron opgenomen op refworld) het volgende:

“In 2017, human rights groups noted continued reports of mistreatment of migrants and refugees by both security forces and vigilante groups that conducted their own border patrols. In June 2017, the government completed the installation of a fence along Bulgaria’s southern border with Turkey to block the irregular entry of migrants and refugees, which in effect denies people the right to access Bulgaria’s asylum procedures.”

Het feit dat geweld tegen migranten niet louter een grensproblematiek betreft, blijkt prima facie uit de bron waarop de gemachtigde zichzelf heeft gesteund, met name het AIDA-rapport waarin melding wordt gemaakt van een prima facie ernstige problematiek van geweld waartegen niet of niet afdoende wordt opgetreden door de politie. Zo leest de Raad: *“Verbal and physical abuse, attacks and robbery committed against asylum seekers in the surroundings of Voenna Rampa shelter escalated in 2017. This led to a joint letter by NGOs urging the Sofia Police Directorate to take effective preventive and investigative measures, but to no avail so far.”* Het rapport stelt op p. 50 dat ondanks een gezamenlijke brief van talrijke NGO's die de politie in Sofia hebben verzocht effectieve preventieve en onderzoeksmaatregelen te nemen, geen antwoord noch maatregelen werden genomen door de politie.

Ook wat betreft de concrete door verzoeker aangehaalde problemen, die betrekking hebben op zijn individuele situatie, blijkt prima facie niet dat de gemachtigde een zo grondig mogelijk onderzoek heeft gedaan in het licht van artikel 3 van het EVRM.

Het middel gestoeld op een verdedigbare grief in het licht van artikel 3 van het EVRM is in de aangehaalde mate ernstig.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, §2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41 247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM (artikelen 2, 3, 4, eerste lid en 7 van het EVRM).

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

Verzoeker ontwikkelt het moeilijk te herstellen ernstig nadeel in het licht van de aangehaalde schending van artikel 3 van het EVRM en van het feit dat hij stelt in Bulgarije geweld door de politie te hebben ondergaan. Hij wijst opnieuw op een gebrek aan voldoende opvangmogelijkheden en het repressieve

beleid naar vluchtelingen toe. Hij meent dat het geen betoog behoeft dat onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM nadelen veroorzaken die als dusdanig moeilijk te herstellen zijn eenmaal de feitelijkheden zich hebben voltrokken.

De Raad heeft een ernstig middel aangenomen op grond van het gebrek aan zorgvuldig onderzoek in het licht van artikel 3 van het EVRM. Bijgevolg moet volgens artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet van rechtswege aangenomen worden dat aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is voldaan.

De vaststelling dat het spoedeisend karakter van de vordering werd aangetoond en dat er voldaan is aan de in artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden leidt ertoe dat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid moet worden ingewilligd.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van besluit tot overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat met beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat van 15 februari 2019 wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig februari tweeduizend negentien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. F. BROUCKE,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

F. BROUCKE

A. MAES